

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΤΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΚΑΤΑ ΤΟ 1876

Δημήτριος Κορομηλάς Α.

Ο αγαπητικός της Βοσκοπούλας (απόσπ. Πρ. Δ', σκ. 4-7)

Εστία Εικονογραφημένη

τμ. 31, τχ. 12 (1891), σ. 187-190

Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

ΠΡΑΞΙΣ Δ'

Έν τῷ οἴκῳ τῆς κυρᾶ Στάθαινας

ΣΚΗΝΗ Δ'

Στάθαινα, Κρουστάλλω

Κρουστάλλω (είσερχομένη)

Μαννα, ὁ Μῆτρος μου ἔλεγε πῶς θά 'βγῆς γιὰ νὰ φέρῃς ἀπ' ὅλα τὰ χροιαζόμενα γιὰ τὴ στεφάνωσί μας...

Στάθαινα

Ναί, φῶς μου· περικάλισα τὸ μπάριμπα σου νὰ πᾶῖ καὶ τοῦ κύρ Κώστα...

Κρουστάλλω (ἀνήσυχος)

Ἄμ' ἐσύ;

Στάθαινα

Ἐγὼ θὰ τρέξω τώρα

νὰ 'βρῶ στεφάνια...

Κρουστάλλω (προσποιουμένη χαρὰν)

Μὴν ἀργῆς... τρέξε, μαννοῦλα, τρέξε.

Στάθαινα (θωπεύουσα αὐτήν)

Ἔτσι δά, νὰ εἶσαι γελαστή, χαρούμενη νὰ μου εἶσαι. γιὰτὶ ὁ κύρ Μῆτρος, μάτια μου, ὅ τι κι' ἂν πῆς ἀξίζει.

Κρουστάλλω

Τὸ ξέρω...

Στάθαινα

Τό εἶδες.

Κρουστάλλω (ἀδμονοῦσα)

Μὰ δὲν πᾶς... κ' ἐπέρασε κ' ἡ ὥρα.

Στάθαινα

Πάω τρεγάτη νὰ σοῦ βροῦ τὸ πειὸ καλὸ στεφάνι γιὰτὶ νυφοῦλα θὰ σὲ ἰδῶ μ' ἐκεῖνον ποῦ σοῦ πρέπει.

Κρουστάλλω (ἐναγκαλιζομένη αὐτήν)

Εὐχαριστῶ, μαννοῦλά μου... ἔλα νὰ σὲ φιλήσω...

Στάθαινα

Γιὰτὶ μου κλαίς;

Κρουστάλλω (ἤτις τὴν ἠσπάσθη)

Ἄπο χαρά... ἕνα φιλάκι ἀκόμα...

ἤσουν καλὴ γιὰ μένανε...

Στάθαινα

Καὶ μὴ δὲν εἶμαι πάντα;

Κρουστάλλω

Στάσου νὰ ἰδῶ τὰ μάτια σου... ἄχ, τί ἔμορφα ματάκια!

Στάθαινα

Ἄπο αἶμα εἶσαι μάτια σὰν κ' ἐσὲ τᾶλλα δὲν τὰ κυττάζει.

ΣΚΗΝΗ Ε'

Κρουστάλλω (μόνη περιλοποῖ)

Καρδιά μου, τί ἔχεις καὶ πονεῖς καὶ βαρυναστενάζεις; κ' εἶνε ὁ ἀγὼς σου βροντερός ὁ πόνος σου ψαζμάκι.

*Ἄχ... δὲ θὰ ἰδῶ ποτὲ μου πειὰ τῆς μάννας μου τὸ

χέλι.

Θὰ σβύσουν τὰ ματάκια τῆς ἀπ' τὸ πολὺ τὸ δάκρυ καὶ σὰν πεθάνῃ ἀπ' τὸν καῦμό δὲ θὰ εἶμ' ἐγὼ κοντὰ τῆς νὰ πάρω τὸ στερεὸ φιλιὶ γιὰ νὰ μὲ συγχωρέσῃ.

Σὰν τὸ ἠθελεν ἡ μοῖρα μου, τὸ βαραιοζιχικό μου ν' ἀφήσω τὸ σπιτάκι μου καὶ τὰ βουνὰ νὰ πάρω, συχώρα με, πατέρα μου, ἀπ' τοῦ Θεοῦ τὸν κόρφο.

Κάλλιὰ εἶχω μὲ τὸ Λιάκο μου 'ς τοὺς βράχους καὶ 'ς τὰ

χλιόνια

νὰ τρώγω κεδροκούκουτσα, νὰ πίνω κρουονέρι, παρὰ τοῦ Μῆτρου τὸ φαγιὶ καὶ τὸ καλὸ κρασί του...

Τώρα μαϊὰ, τώρα δροσιά, τώρα τὸ καλοκαίρι, κ' ἐμεῖς οἱ δύο μας μοναχὰ σὰν ἔρημα πουλάκια

θὰ τρέχουμε 'ς τὴ σκοτεινιά μὲ μόνῃ τὴν ἀγάπῃ ὅπου εἶνε λύκωνε φοληαῖς καὶ συντυχιὰ θεριῶνε!...

*Ἐγυετὲ γειά, τριανταφυλληαῖς, σεῖς ποῦ εἰστε 'ς τὴν

αὐλή μου,

κ' ἐσύ, πανώρηε πλάτανε μὲ τὰ πλατεαῖα σου φύλλα. δὲ θὰ μὲ ἰδῆς 'ς τὸν ἴσκιό σου τὴ ρόκα μου νὰ γνέθω.

*Ἐγυετὲ γειά, βρυσούλιας μου, μὲ τ' ἄργυρὰ νερά σας δὲ θὰ βραγοῦν τὰ πόδια μου 'ς τὸ ἄσπρο μάρμαρό σας.

*Ἐγυετὲ γειά, κοπέλαις σεῖς, καλαῖς μου, φιλενάδαις ποῦ τὰ μαλλιά μου ἐπλέκατε 'ς τοῦ φεγγαριοῦ τὴ λάμπη,

δὲ θὰ μὲ ἰδῆτε ἄλλῃ φορὰ 'ς τὴν ἐκκλησιὰ μαζῆ σας. Καὶ σύ, καυμένη ἀργαλειέ, μὲ τῆς μικραῖς σαγίταις,

μὲ τὸ χρυσὸ ζυλόγρενο τὸ μυριοπλουμισμένο, ποῦ ξέρεις ὄλαις τῆς χαραῖς καὶ ὄλαις μου τῆς πίκραις,

μὴν περιμένῃς πειὰ ποτὲ τραγοῦδι μου ν' ἀκούσης. Μάννα, γλυκεῖα μαννοῦλα μου, πατέρα ποῦ μὲ βλέπεις

ἀπ' ὄλαις τῆς μεριαῖς ἐδῶ γιὰτὶ καὶ σὲ ὄλαις εἶσαι, ἔγυετὲ γειά χιλιαῖς φοραῖς, θὰ πάω μὲ τὸ Λιάκο!...

(*Ἀνέργεσαι)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Κρουστάλλω, Λιάκος

Λιάκος

Ποῦ πᾶς, Κρουστάλλω;

Κρουστάλλω, (τρέχουσα πρὸς αὐτόν)

Λιάκο μου, σ' ἐσένα.

Λιάκος (μελαγχολικῶς)

"Ὁχι.

Κρουστάλλω (ἐκπληκτος)

Τί εἶπες;

Λιάκος (ἀπὸ τῆς χειρὸς λαμβάνων αὐτὴν καὶ τὴν σκηνὴν κατερχόμενος)

Κάθου, καλή, 'ς τὸ σπίτι σου, κάθου 'ς τὰ πατριὰ σου, γιὰτὶ ὁ Λιάκος δὲν μπορεῖ μαζῆ του νὰ σὲ πάρῃ.

Κρουστάλλω (περίφοβος)

Μὰ ποῦ θὰ πᾶς; ὅπου κι' ἂν πᾶς ἐγὼ θὰ σ' ἀκλουθήσω, κι' ἂς περπατήσωμε μαζῆ σὲ χλιόνια καὶ σὲ πάγους,

νὰ γῶ τοὺς λόγγους συντροφιά μὲ τὰ θεριά κουβένται κ' ἐσένα, Λιάκο, μοναχὰ, ἀφέντη.... βασιλιᾶ μου.

Λιάκος (υπόδακρυς)

Ἐέρεις ἐσύ ποῖος εἶμ' ἐγὼ ποῦ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμα, ποῦ ὅς μαζῆ νὰ ζήσουμε, μαζῆ νὰ περπατοῦμε;

Και σαν παιδί...

για 'κείνον που μου έρχεσαι ζωή με τή ζωή του.
Σ τήν κάθε του έρωτίσει τί μάτια θά σκώσω,
τί λόγια θά τ' αποκριθώ, τί χέρια θά τού δείξω;
"Αχ, τί πλατειά που έκαιγε 'ς τά δόλια μου τά στήθια
ή ελόγα τής αγάπης σου για νά ψηλώση τόσο
τέτοιον καπνό θεώρατο τό νού μου νά μαυρίση
πού ν' άρματώσω σά φονιάς τό 'ίδιο μου τό χέρι
και να τρουπήσω τήν καρδιά τού άλλου μου πατέρα!

Κρουστάλλω

Δέν πώκανες, δέ σκότωσες, δέν έγυσες τό αίμα,
γιατί νά κριματιζέσαι; πούχεις καθήριο χέρι;

Λιάκος

Είνε 'ς τόν κόσμο κρίματα, πολλούς είν' άμαρτίαις,
μά σαν τό κρίμα τού φονιά που πάει νά σκοτώση
τόν άνθρωπο που τούδωσε ζωή άπ' τή ζωή του
δέν είνε κρίμα πειό βαρύ μηδέ 'ς τόν κάτω κόσμο!

Κρουστάλλω

"Αχ, τί νά κάνω, Λιάκο μου, για νά σου ξεπλερώσω
αυτή τήν άμαρτία σου μη μείνης κολασμένος;

Λιάκος

"Ενα θά σώση μοναχά τήν άμοιση ψυχή μου,
άν τή ζωή που μου έδωσεν ο Μήτρος μου τήν πάρη
και με τό 'ίδιο χέρι του τό θάνατο μου δώσει.

Κρουστάλλω

"Οχι!... ποτέ... μη μου τό λές... εγώ θε νά σε σώσω...
θά κάνω δεήσεις πουνό, άποβαδύς μετάνοιαις
νά σ' έλεήση ο Θεός και νά σε συγχωρέση.

Λιάκος.

"Εσύ, άν θές, Κρουστάλλω μου, νά σώσης τήν ψυχή μου
σ' όρακιζώ 'ς τήν αγάπη μας, σ' όρακιζώ 'ς τό θεό σου,
πάρε τό Μήτρο άντρα σου και ζήχασέ μ' έμένα.

Κρουστάλλω.

"Άλλον νά πάρω γι' άντρα μου κ' έσένα νά ζεχάσω;
Λιάκος.

Τό κρίμά μου είν' πολύ βαρύ θέλει βαρειά θυσία,
για ν' απαρώσω τήν καρδιά πούχει βουνό τό βάρος,
μού πρέπει έμένα νά είμ' εκεί, 'ς τά τάραχα χωμένους
και τόν παράδεισό του αυτός νά βροίση 'ς τή ματιά σου.
Σέ ειδη 'ς τή βρύσι, τού άρεσες, σε θέλει για γυναίκα,
μούχει χαρίσει τή ζωή, π'ήγα νά τόν σκοτώσω...
πάρ' τον για τήν αγάπη μου, άν μ' αγαπείς, Κρουστάλλω,
γιατί εινη ή άμαρτία μου σά θάλασσα μεγάλη
και θε νά μείνω άλυωτος 'ς τής μαύρης γής τό χώμα!

Κρουστάλλω

"Εγώ για τήν αγάπη σου θά κάνω ό τι θελήσης...
παρά νά μείνης άλυωτος νά τρέγης κολασμένος
τόν άντρα αυτόν που μου έδωσες για τήν ψυχή σου
παίρνω.

Θά ειμαι ή γυναίκα σου 'ς τή γή, θά μ' έρχη 'ς τό
πλευρό του,
μά εγώ τήν άραχθώνά μου ποτές δε θά ξεχάσω
και λίγα χρόνια αν ζήσω έδω 'ς τόν ψεύτικο τόν κόσμο.
'ς τόν άλλον, 'ς τόν αληθινό, που τελειομό δέν έχει,
μη ήμέρα πάλι θά βρεθώ αιώνια εκεί μαζί σου.

Λιάκος

Εύχαριστώ!

Καρδιά, Κρουστάλλω... εγώ για τήν καρδιά σου
Φεύγω, σ' άρπίζω...

Κρουστάλλω

Λιάκο μου...

Λιάκος

Ταχειά παραγορήσου.

Κρουστάλλω (άπελπίσι)

Παραγοριά έχει ο θάνατος κ' έλεημοσύνη, ο Χάρος,
ο ζωντανός ο χωρισμός παραγοριά δέν έχει!...

Λιάκος (άπό τής θύρας)

"Αγάπης τό Μήτρο σου 'πό μέσ' άπ' τήν καρδιά σου,
γιατί θά μείνω άλυωτος... σ' άρπίζω γιατί, Κρουστάλλω!...
(Άπεργεται όρρωμένως)

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Κρουστάλλω (μόνη)

"Α, όχι, Παναγιά μου έσύ... μήν τού τό δώσης, όχι!...
κ' εγώ τού Μήτρο σου σήμερα νά γείνω ευθύς γυναίκα.
Αυτός νά μείνη άλυωτος, νά τρέχη κολασμένος,
νά μήν τόν ιδώ 'ς τούς σκεραούς, νά μήν τόν ανταμώσω;
Τί θέλεις, μάνα τού Χριστού, νά κάνω για τό Μήτρο
σαν είνε ή μοιρά μου αυτή κ' άπό Θεού γραφτό μου;
(θά γείνω δούλα, σκλάβά του, 'ς τά μάτια νά τόν βλέπω
νά κάνω κάθε διάτα του σε κάθε πρώτο λόγο,
μέσ' 'ς τήν καινούργια μου καρδιά όλόθεο νά τόν στήσω.
Ναί, θά τού στρώσω τή ζωή με χίλια μύρια κρίνα,
νά συγχωρέση ο Θεός τό Λιάκο μου μια μέρα
'ς τόν άλλον κόσμο νά τόν βρω 'ς τά κάτασπρα ντυμένο
νά σμιζουνα τά χείλη μας νά γλυκοφιληθούνε!

ΣΚΗΝΗ Η'

Κρουστάλλω, Στάθαινα

Στάθαινα (είσερχομένη όρμηώς και άνα χείρας
νυμφικούς στεφάνους κρατούσα)

Κρουστάλλω, τί έζητούσε αυτός... αυτός που έβγαξέ
έμπρός μου;
έγώ σου φέρνω στεφανα, σε λίγο θάρθη ο Μήτρος
και με τό Λιάκο κάθεσαι και κρυφοκουθεντιάζεις;

Κρουστάλλω (σταθερώς)

Μάνα μου, ο Λιάκος έφυγε, ποτές δε θά γυρίση,
ήθε μονάχος νά μου είπή νά παντρευτώ τό Μήτρο
και σαν άδερφια χαρδιάκα χωρίσαμε για πάντα!

Στάθαινα (δρόπως)

"Αν λές αλήθεια ειλήσε τού Μήτρος τό στεφάνι
Κρουστάλλω (άσπασμένη από ευλαβώς)

Ναί, μάνα μου, τό έρίλησα κ' άπάν' ο Θεός με' βλέπει.

Στάθαινα (πειραχτής)

"Αχ, νάχης τήν ευχούλά μου άπ' τήν καρδιά μου μέσα
που ήρθες 'ς τή στρατά τήν καλή, τή βλογγημένη στρατά.
Πήγαινε τώρα νά ντυθής νά βάλής τά χρυσά σου,
νά βάλής τά βελουδά σου και τά μεταξωτά σου,
νάρθη ο Μήτρος νά σε ιδή τό νού του νά τόν χάση.

Κρουστάλλω (μειδιώτα)

Πίω, μανουδά μου χρυσή, μαζή, με τήν ευχή σου!
(Είσερχεται)

220 B

ΣΚΗΝΗ Θ'

Στάθαινα καὶ εἶτα Γιάνναινα

Στάθαινα

Τί σόβος ποῦ μ' ἐθέρισε σὰν εἶδα καὶ τὸ Λιάχο
σφυρτὸς νὰ βγαίῃ ἀπ' τὴν αὐλή μὲ βουρκομένα μάτια·
ὡς ποῦ ν' ἀνέβω καὶ νὰ ἰδῶ τί ἐγύρευ' ἐδῶ πέρα,
χίλιτα κακὰ μοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου μέσα...
μὰ σὰν γιὰ πάντα ἔφυγε μὲ τὸ καλὸ ἄς πάη.

Γιάνναινα (εἰσερχομένη ἐν κόπῳ)

Κυρά μου...

Στάθαινα (ἰδίᾳ δυσαρέστως)

Μπᾶ! ἢ Γιάνναινα!

Γιάνναινα

Σ' ὄλους τοὺς δρόμους τρέχω

γυρεύοντάς σε...

Στάθαινα

Τί μὲ θές;

Γιάνναινα (καθημένη)

Στάσου νὰ ξαποστάσω,

γιατί ἔγω τόσα νὰ σοῦ εἰπῶ...

Στάθαινα

Ἔφυγε, λέει, ὁ γυιὸς σου;

Γιάνναινα (παρρητηροῦσα αὐτὴν περιέρχως)

Νᾶ φυγή, καὶ νὰ πάη ποῦ;

Στάθαινα

Ἄμ' ξέρω ἐγὼ ποῦ πᾶει;

νᾶ, τώρα δά, ἦταν' ἐδῶ καὶ τό εἶπε τῆς Κρουστάλλως.

Γιάνναινα (σεῖουσα τὴν κεφαλὴν)

Κυρά μου, δὲ θάρρομον πειθὰ ποτὲ 'ς τ' ἀρχοντικὸ σου,
γιατί μ' ἐπικρανεσ πολὺ.

Στάθαινα

Ἐγὼ; γιατί, κυρά μου;

Γιάνναινα

Μοῦ εἶγες κάνει τὸ καλὸ ἓνα κερὶ ν' ἀνάψῃς
γιὰ τοῦ παιδιοῦ μου τὴν υἱειά...

Στάθαινα

Τοῦ τὸ ἔναψα...

Γιάνναινα

Τὸ ξέρω

πῶς ὅταν τάξῃς κἄτι τίς δὲν τὸ ξεχνᾷς ποτὲ σου,
κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ σ' εὐχαριστῶ.

Στάθαινα

Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο

γιὰ τόσο πρᾶγμα... ἓνα κερὶ, νὰ ξεκινήσῃς νᾶρθῆς...

Γιάνναινα

Δὲν ἦρθα μοναχὰ γι' αὐτό... ἔγω καὶ κἄτι ἄλλο
ποῦ θέλω νὰ μ' ἀφουκραστῆς, τὴν πίκρα νὰ μοῦ βγάλῃς.
Τὴν κυρ' Ἀγγέλω σοῦ ἔστειλα γιὰ τὴν καλὴ σου κόρη,
κ' ἐσύ δὲ μοῦ τὴν ἔδωσες... γιατί νὰ μοῦ τὸ κάνῃς;

Στάθαινα

Οἶ, τώρα, κυρά Γιάνναινα, μὴν τὰ θυμᾶσαι, ἄσ' τα...
τὰ περασμένα 'πέρασαν...

Γιάνναινα (ἀσπληρῶς)

Δὲν 'πέρασαν, παιδί μου.

Στάθαινα (καθημένη παρ' αὐτῆ)

Μὲ τί; ἀμάχη μοῦ κρατεῖς; ἐσύ, καλὴ γυναίκα,
ποῦ σὰν ἡγία σ' ἔχουμε, καὶ κάθε μιὰ κυτταί

πὺρ νὰ τὸς δώσεισ μὴν εὐχὴ νὰ νὰ εἶν' εὐπυσιμένη

κι' ὄντας ἐσὺ μοῦ ἀρνίστηκες τὴν κόρη σου γιὰ δαῦτον
εἶδα τὸν ἥλιο σκοτεινὸ καὶ τὸ φεγγάρι μαῦρο!

Στάθαινα (θωπεύουσα αὐτὴν)

Καλὴ μοῦ κυρά Γιάνναινα, κατὰ κράτος τὸ ἐπῆρες,

μὰ μὴ σοῦ κακοφαίνεται, γιατί δὲν ἔχεις δίκην.

Ἢ κάθε μάννα, κάθε μιὰ τηράζει πῶς νὰ κάνῃ
γιὰ νὰ 'βρῇ τὸν καλλίτερο γιὰ τ' ἀκριβὸ παιδί της...

Γιάνναινα (ἐξανισταμένη)

Τί, τί εἶπες;

Στάθαινα

Μὴ θυμῶνῃς δά...

Γιάνναινα (ὀργίλως)

Καλλίτερος τοῦ Λιάκου;

Στάθαινα

Ὁ Λιάκος σου εἶνε ἄγγελος... δὲ λέω, μὰ δὲν ἔχει...

ἔπειτα εἶνε καὶ παιδί... καλὰ, ἐγὼ τοῦ δίνω

ὅ τι κι' ἂν ἔγω σήμερις... ταχεῖα ἐγὼ πεθαίνω

ἂν χάσῃ ὄλο μου τὸ βίος, ἢ κόρη μου ποῦ μνέσκει;

Τᾶχα δὲν εἶδαμε πολλοὺς ποῦ εἶχαν καλὰ περίσσια

ν' ἀφήσουνε τῆς γήραις των 'ς τοὺς πέντε δρόμους μέσα;

Γιὰ δαῦτο ἐδιᾶλεξά κ' ἐγὼ τὸ Μῆτρο γιὰ γαμπρό μου

ποῦ εἶνε ἄντρας πειθὰ σωστός μὲ ἄσπρα καὶ μὲ γνῶσι.

Γιάνναινα (σταθερῶς)

Κυρά, ὁ Λιάκος μου ἀγαπᾷ καὶ θέλω τὴν Κρουστάλλω

ὅ τι κι' ἂν ἔκανες προτοῦ γοργὰ νὰ τὸ ξεκάνῃς.

Στάθαινα (ἐκπληκτος)

Καλὲ εἶσαι μὲ τὰ ὅλα σου; μιλᾷς μὲ τὰ σωστά σου;

Γιάνναινα (ἐγειρομένη ὀργίλως)

Ἄν εἶν' ὁ Μῆτρος ὅπως λὲς ἐμένα δὲ μὲ μέλει...

φωτιά νὰ χάσῃ τ' ἄσπρα του καὶ φλόγα τὰ φλωριά του,

σὰν τὸ παιδί μου γίνεταί, ὁ κόσμος ἄς βουλιᾶξῃ!...

Στάθαινα (ἐγερθεῖσα ὡσαύτως)

Κυρά μου, θὰ 'τρελλάθῃκες, γιατί ὅλ' αὐτὰ ποῦ λείεις

δὲν εἶνε λόγια γνωστικά...

Γιάνναινα (συνερχομένη)

Εἶμαι τρελλή, παιδί μου,

μὰ εἶδα τὸ Λιάχο νὰ πονῆ, νὰ θλιβεται, νὰ κλαίῃ

γιὰ τὴν Κρουστάλλω του...

Στάθαινα

Μὲ τί; τί νὰ τοῦ κάνω;

Γιάνναινα

Στάσου...

Στάθαινα

Ἐπειτα τώρα ἦταν ἐδῶ κ' ἔλεγε τῆς Κρουστάλλως
νὰ παντρευτῆ τὸ Μῆτρο...

Γιάνναινα

Τί;

Στάθαινα

Νά, θές νὰ τὴν φωνᾶξω;

Γιάνναινα

Κυρά μου, μὲ τὸν πόνο μου γελᾷς καὶ παίζεις;

Στάθαινα

Ἄλλα!...

Γιάνναινα

Καὶ θέλω ἐγὼ νὰ μοῦ τὸ εἰποῦν τί λέει ὁ γυιὸς μου
ἐμένα;

δὲν 'ξέρω τὴν ἀντίρα του, δὲν εἶδα τὸν καμὸ του;

Ἔλα, κυρά μου, κάμε το κι' ἀπ' τὸ θεῖο νὰν τὸ βρῇς...

δὸς τὴν τοῦ Λιάκου, δὸς του τὴν, αὐτὸν μοναχὰ θέλει...

Κ...

Γιάνναινα

Σ' όλους τούς δρόμους τρέχω

γυρεύοντάς σε...

Στάθαινα

Τί με θές;

Γιάνναινα (καθήμενη)

Στάσου νά ξαποστάσω,
γιατί ἔχω τόσα νά σοῦ εἰπῶ...

Στάθαινα

Ἔφυγε, λέει, ὁ γυιός σου;

Γιάνναινα (παρατηροῦσα αὐτὴν περιέργως)

Νά φύγη, καὶ νά πάη ποῦ;

Στάθαινα

Ἄμ' ξέρω ἐγὼ ποῦ πάει;
νᾶ, τώρα δά, ἦταν' ἐδῶ καὶ τό εἶπε τῆς Κρουστάλλως.

Γιάνναινα (σείουσα τὴν κεφαλὴν)

Κυρά μου, δὲ θάρχόμου πειτὸ ποτὲ ἴς τ' ἀργοντικό σου,
γιατί μ' ἐπικρανεσ πολὺ.

Στάθαινα

Ἐγώ; γιατί, κυρά μου;

Γιάνναινα

Μοῦ εἶγες κάνει τὸ καλὸ ἕνα κερὶ ν' ἀνάψης
γιὰ τοῦ παιδιοῦ μου τὴν θυεϊά...

Στάθαινα

Τοῦ τὸ ἄναψα...

Γιάνναινα

Τὸ ξέρω

πῶς ὅταν τάξης κἄτι τις δὲν τὸ ξεχνᾷς ποτὲ σου,
κι' ἐνὼ γι' αὐτὸ σ' εὐχαριστῶ.

Στάθαινα

Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο
γιὰ τόσο πρᾶγμα... ἕνα κερὶ, νά ξεκινήσης νᾶρθῆς...

Γιάνναινα

Δὲν ἦρθα μοναχά γι' αὐτό... ἔχω καὶ κἄτι ἄλλο
ποῦ θέλω νά μ' ἀφουκραστῆς. τὴν πίκρα νά μοῦ βγάλῃς.
Τὴν κυρὸ Ἀγγέλω σοῦ ἔστειλα γιὰ τὴν καλή σου κόρη,
κι' ἐσύ δὲ μοῦ τὴν ἔδωσες... γιατί νά μοῦ τὸ κάνῃς;

Στάθαινα

Οὔ, τώρα, κυρά Γιάνναινα, μὴν τὰ θυμᾶσαι, ἄσ' τα...
τὰ περασμένα ἴπερασν...

Γιάνναινα (ἀσθηρῶς)

Δὲν ἴπερασν, παιδί μου.

Στάθαινα (καθήμενη παρ' αὐτῆ)

Μὴ τί; ἀμάχη μοῦ κρατεῖς; ἐσύ, καλή γυναῖκα,
ποῦ σὺν ἀγία σ' ἔγουμε, καὶ κάθε μιὰ κυτταί
πῶς νά τῆς δώσης μιὰν εὐχὴ γιὰ νά εἶν' εὐτυχημένη;
Αἱ μ' κι' ἂν σοῦ ἔφταιξα τυχὸν θά μοῦ τὸ συχωρέσης.

Γιάνναινα (μετὰ βαθὺν στεναγμὸν)

Ἐέρεις ἐσύ ποιὰ ἤμουν ἐγώ, ξέρεις τὸν ἄντρα ποῦ εἶχα,
ξέρεις τὸ τί εἶν' ὁ Λιάκος μου, ὅλα τὰ ξέρεις, ὅλα,

Στάθαινα

Ὁ Λιάκος σου εἶνε ἄγγελος... δὲ λέω, μὰ δὲν ἔγω
ἔπειτα εἶνε καὶ παιδί... καλὰ, ἐγὼ τοῦ δίνω
ὅτι κι' ἂν ἔχω σήμερις... ταχειά ἐγὼ πεθαίνω
ἂν χάση ὅλο μου τὸ βίος, ἡ κόρη μου ποῦ μνέσκει;
Τάχα δὲν εἶδαμε πολλοὺς ποῦ εἶχαν καλὰ περίσσια
ν' ἀφήσουνε τῆς γήρας τῶν ἴς τοὺς πέντε δρόμους; μέσα;
Γιὰ τοῦτο ἐδιᾶλεξα κι' ἐγὼ τὸ Μῆτρο γιὰ γαμπρὸ μου
ποῦ εἶνε ἄντρας πειτὸ ἄσπρα καὶ μὲ γνῶσι.

Γιάνναινα (σταθερῶς)

Κυρά, ὁ Λιάκος μου ἀγαπᾷ καὶ θέλω τὴν Κρουστάλλω
ὅτι κι' ἂν ἔκανες προτοῦ γοργά νά τὸ ξεκάνῃς.

Στάθαινα (ἔκπληκτος)

Καλὲ εἶσαι μὲ τὰ ὅλα σου; μιλιᾷς μὲ τὰ σωστά σου;

Γιάνναινα (ἐγερμένη ὀργίλως)

Ἄν εἶν' ὁ Μῆτρος ὅπως λὲς ἐμένα δὲ μὲ μέλει...
φωτιὰ νά κάψῃ τ' ἄσπρα του καὶ φλόγα τὰ φλωριὰ του,
σὺν τὸ παιδί μου γάνεται, ὁ κόσμος ἄς βουλιᾷζη!...

Στάθαινα (ἐγερθεῖσα ὡσαύτως)

Κυρά μου, θά ἴρελλᾶθηκες, γιατί ὅλ' αὐτὰ ποῦ λέεις
δὲν εἶνε λόγια γνωστικά...

Γιάνναινα (συνεχομένη)

Εἶμαι τρελλή, παιδί μου,
μὰ εἶδα τὸ Λιάκο νά πονῆ, νά θλιβεται, νά κλαίῃ
γιὰ τὴν Κρουστάλλω του...

Στάθαινα

Μὴ τί; τί νά τοῦ κάνω;

Γιάνναινα

Στάσου...

Στάθαινα

Ἐπειτα τώρα ἦταν ἐδῶ κι' ἔλεγε τῆς Κρουστάλλως
νά παντρευτῆ τὸ Μῆτρο...

Γιάνναινα

Τί;

Στάθαινα

Νά, θές νά τὴν φωνάζω;

Γιάνναινα

Κυρά μου, μὲ τὸν πόνο μου γελᾷς καὶ πιζεις;

Στάθαινα

Ἄλλα!...

Γιάνναινα

Καὶ θέλω ἐγὼ νά μοῦ τὸ εἰποῦν τί λέει ὁ γυιός μου
ἐμένα;δὲν ξέρω τὴν ἀντάρα του, δὲν εἶδα τὸν καῦμό του;
Ἔλα, κυρά μου, χάμε το κι' ἀπ' τὸ Θεὸ νὰν τό βροῖς...
ὅς τὴν τοῦ Λιάκου, ὅς του τὴν, αὐτὸν μοναχά θέλει...

(Κλίνουσα γόνυ πρὸ αὐτῆς)

Μ' ὅλα μου τὰ γεράματα ἴμπεροστὰ σου γονατίζω
καὶ τὸ παιδί μου τὸ καλὸ ἴς τὰ χέρια σου τὸ βάνω
σοβοῦμαι, κυρά Στάθαινα, μὴν πάθῃ, μὴν τὸ χάσω...
ἄχ, τὴν καρδιά σου μάλαξε... καὶ σῶσέ μου τὸ Λιάκο.

Στάθαινα (παγερά)
 Σοῦ τό εἶπα πῶς δὲ γίνεται, καί... ἄμε 'ς τὸ καλὸ σου...
 Γιάνναινα (ἐγειρομένη)

Δὲ γίνεται :

Στάθαινα
 Ἄμ' τί θαρρεῖς ;
 Γιάνναινα (ἄπελπισ)

Παιδάκι μου, σὲ γάνω !...

Στάθαινα

Νᾶγω ἐγὼ τὰ στέφανα, νὰ ἔρχετ' ὁ γαμπρός μου,
 νὰ εἶν' ὁ γάμος ἕτοιμος νὰ καρτερῶ τὸν κόσμον,
 καὶ σὺ κουθένταις νὰ μοῦ λές ; δὲ μὲ σχωρῶς, κυρά μου ;

Γιάνναινα

Θεὲ μου παντοδύναμε, τῆ γλῶσσα κράτησέ μου
 μὴν ἔβγη ἀπ' τὸ στόμα μου φαρμακερὴ κατάρρα
 γι' αὐτὴν τῆ μαρμαρόκαρδη...

Στάθαινα (ὑψοῦσα τοὺς ὤμους)

Καὶ δὲ μὲ καταριέσαι ;

Γιάνναινα (σχεδὸν ἀλλόφρων καὶ τὸ κάλυμμα τῆς
 κεφαλῆς ἀποβάλλουσα)

Ὦ, ποῦ νὰ πάθης συφοραὶς ὅσας σοῦ δείχνω τρίχαις,
 νὰ χάσης ὄλο σου τὸ βιός, γυμνὴ νὰ περπατήσης,
 καὶ μιὰ φυγὴ νὰ μὴ βρεθῇ νὰ σὲ ψυχοπονέσῃ.
 Τὸν πόνο γούγω 'ς τὴν καρδιά μέσ' 'ς τὸ κορμί σου νᾶχης
 τὰ κόκκαλά σου νὰ πιαστοῦν, κουβαριαστὴ νὰ τρέχῃς
 κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα σου τὰ μάτια σου νὰ
 [σβύσουν.

Λιθάρια νᾶν' τὸ γιῶμά σου, τὸ δειλινό σου πέτραις,
 σαμάκι νᾶχης γιὰ νερό, τὸν ὕπνο νὰ μὴ βρίσκης
 καὶ νὰ πεθάνῃς ἐρημῇ, κανεῖς νὰ μὴ σὲ κλάψῃ.
 Ὅσο 'ν' ὁ μάκρος τ' οὐρανοῦ κ' ἡ θάλασσα τοῦ βάρθου
 τόσο νὰ βρίσκεσαι μακριὰ 'ς τὸν ἄλλονε τὸν κόσμον
 ἀπὸ τῆ θυγατέρα σου, τῆ σαστικιὰ τοῦ γιουῦ μου !

Στάθαινα (ἦτις ἤκουσεν ἀτάραχος τὴν κατάραν
 διερχομένη ἀγερώχως πρὸ αὐτῆς)

Κυρά, τοῦ γιουῦ σου τοῦ ἄναψα κερὶ 'ς τὸν Ἄγι' Ἰλιά.

Γιάνναινα (ὑπὸ λυγμῶν πνιγομένη)

Ἄχ, τὸ κερὶ ποῦ τοῦ ἄναψες τὸ 'καταράστης πρῶτα
 καὶ τὸ παιδί μου ἔλυωσε σὰν τὸ κακὸ κερὶ σου,
 ὦ, ποῦ νὰ λυώσῃ σὰν κι' αὐτὸ κ' ἡ κόρη σου κ' ἐσένα...

Στάθαινα (ἐν ταραχῇ)

Σῶπα, κυρά, τὴν κόρη μου μὴ μοῦ τὴν καταριέσαι,
 τί σοῦκινε ; δὲ σοῦφταιξε... πάρε τὸ λόγο πίσω...
 σ' ἐμένα πές μου ὅ τι κι' ἂν θές, τὴν κόρη μου λυπήσου
 πάρε τὸ λόγο σου, κυρά, πάρ' τονε πίσω...

Γιάνναινα (ἀμειλίχως)

Ὅχι !

Στάθαινα (ἄπελπισ)

Κρουστάλλω μου !...

Γιάνναινα

Ἄ, τὴν πονεῖς ;

Στάθαινα

Κυρά μου, τὸ παιδί μου...

Γιάνναινα (ἐνδακρυς)

Εἶνε παιδί σου ἐσένανε... ἐμένανε δὲν εἶνε ;
 γάνω ἐγὼ τὸ Λιᾶκο μου, νὰ χάσης τὴν Κρουστάλλω...

Στάθαινα (ικέτις)

Γιὰ τὸ θεὸ, μανουλί μου...

Γιάνναινα (βλέπουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τοὺς στεφάνους)

Γιάνναινα (ὑψοῦσα τὸν στέφανον καὶ τὸ βλέμμα
 φέρουσα πρὸς τ' ἄνω ἐν ὑψίστῃ ὀργῇ)
 Θεὲ Μεγαλοδύναμε, σὰν ὁ παππᾶς τ' ἀλλάξῃ
 καὶ θᾶλλῃ ὁ Μῆτρος 'ς τὸ πλευρὸ τὴν ὀμμοσφῆ Κρου-
 [στάλλω,
 σίδερο κἄνε το καφτό, καὶ κλάψ' τῆς τὸ κεφάλι !

Στάθαινα (πίπτουσα λιπόθυμος)

Ἄ, συφορά μου !

Γιάνναινα (ἀπὸ τῆς θύρας)

Εἴμαστε χωρὶς παιδιὰ κ' ἡ θού μας !